

XAVIER ALBERTÍ, «Terra de ningú, territori de la responsabilitat», presentació de l'obra al programa del Teatre Nacional de Catalunya, 2013.

La terra de ningú és un terreny d'ambigüitat. Una frontera ambivalent entre dos fronts en guerra, on cauen les bombes de totes dues bandes i on cal detenir el combat de mutu acord per identificar i recollir els cadàvers de cada bàndol. Alhora, la terra de ningú és un espai d'indefinició en què les identitats es posen en perill i alhora es construeixen. Es tracta, al cap i a la fi, del territori de la responsabilitat.

Harold Pinter situa la seva obra mestra (ell mateix va demanar que se'n llegís un fragment durant el seu funeral) en el context d'una trobada nocturna al Londres dels anys setanta, en el pub del Jack Straw's Castle, situat al costat del parc de Hampstead Heath. Un món d'impostures culturals dins l'imaginari col·lectiu britànic, significativament furtiu i masculí, que serveix de punt de partida per a un dels viatges ideològics més fascinants que ha donat el teatre contemporani envers la capacitat de viure amb fortalesa,

una fortalesa que només es pot assolir des de l'autenticitat respecte a un mateix.

A partir d'aquest primer nivell d'impostures, Pinter erigeix una extraordinària reflexió sobre la funció del llenguatge en la nostra societat, entenent que la principal funció poètica del llenguatge és ajudar-nos a viure el present, per tal de trobar-hi l'autenticitat que ens permeti fonamentar d'alguna manera la nostra existència individual i col·lectiva.